

[Aksel Larsen.]

havde brug for vidner — det har jeg altså ikke, hverken af formelle eller reelle grunde —, ville jeg foretrække et vidne, hvis vidnesbyrd i de kredse, den højtærede statsminister tænkte på, vejede noget tungere.

Det højtærede medlem hr. Kristian Nygaard holdt en tale imod alkohol og fandt derunder anledning til at stille spørgsmål til justitsministeren om konstitueret statsadvokat Carl Madsens biltur, hvad staten har betalt ham efter bilturen, og hvad arbejde han har gjort i den tid, der er forløbet. Må jeg benytte lejligheden til at gøre det ærede medlem hr. Kristian Nygaard opmærksom på, hvad han især godt ved, at det ikke er Carl Madsens skyld, at staten ikke har givet ham noget arbejde i de forløbne to år, at det ikke er Carl Madsens skyld, at hans sag ikke forlængst er blevet afgjort. Må jeg endvidere gøre det ærede medlem hr. Kristian Nygaard, som er så om over brugen af statskassens midler, opmærksom på, at hvis det er den slags, han er ude efter, kan jeg anbefale ham noget ædlere og for staten i virkeligheden mere kostbart vildt. Vi har her i landet en rigspolitichef, der hedder Thune Jacobsen, og som den dag i dag uden at lave nyttigt arbejde for 2 øre hæver sin løn som rigspolitichef. Vi har jo også nogle ministre, som i virkeligheden forlængst burde have været for en rigsret, som går og hæver høj ministerpension, til trods for at jeg skulle tro, det store flertal af folket ville mene, at de skulle ingen sådan pension have, men at de skulle behandles ganske anderledes, end de hidtil er blevet. Disse personer interesserer imidlertid ikke det ærede medlem hr. Kristian Nygaard, men kan han få anledning til at mistænkeliggøre en kommunist, benytter han den.

Det er ikke Carl Madsens skyld, at sagen er trukket i langdrag, men jeg forstår så godt, at det har været meget svært for de skiftende justitsministre at finde en afslutning på den. Der findes jo nemlig adskillige præcedens-tilfælde, hvor embedsmænd har været ude for noget lignende eller grovere end det, Carl Madsen har været ude for, uden at de derfor blev suspenderet, endsige at der blev rejst straffesag imod dem. Jeg skal ikke komme med en mængde eksempler, for det tillader min tid ikke, men jeg kan gøre opmærksom på, at en anden statsadvokat har været så uheldig under bilkørsel i drukken tilstand at smadre bilen mod et kloakrør. Han var så uheldig, at der blev optaget rapport, men politimesteren i byen, hvorunder det sorterede, greb ind og forbød spiritusprøven, og rapporten blev henlagt eller mulig-

vis tilintetgjort. Den pågældende statsadvokat har ikke været suspenderet en eneste dag, og han er den dag i dag højt estimeret som udøver af et embede i staten. Må jeg erindre om, at en landsdommer har været så uheldig i beruset tilstand at begå cykletyveri; han blev anholdt, og der blev skrevet rapport, men dernæst skete der ikke mere i sagen. Men jeg må måske minde om, at denne statsadvokat og denne landsdommer var naturligvis ikke kommunister. Må jeg erindre om, at en anden statsadvokat har været så uheldig på grovest mulig måde at overtræde ministerlovene, men han slap med en justitsministeriel irettesættelse, mere skete der ham ikke.

Jeg synes, at når man har så travlt med Carl Madsen — og det er ikke, fordi jeg ønsker at forsvare hans bilkørsel —, skulle man også tænke lidt på, hvordan andre personer bliver behandlet, og så skal man forstå, at det er jo disse andre tilfælde, der har gjort det så uhyre vanskeligt for de skiftende regeringer og justitsministre at samle sig sammen og komme til en afslutning på Carl Madsen-sagen. Må jeg have lov til at tilføje, også på foranledning af det, den højtærede justitsminister har sagt, at den slags forhold er medvirkende til, at tilliden til rets-, politi- og justitsvæsen i allerhøjeste grad svigter. Når man ser, at der i den grad gøres forskel, ikke på kong Salomon og Jørgen hattemager, men på folk som i deres forhold til staten, i deres embedsstilling, i virkeligheden er i samme situation, når der gøres sådan forskel på behandling af dem, kan menigmand ikke have ret megen tillid til de afgørelser, der træffes.

Den højtærede justitsminister syntes at være af den mening, at mine stærke udtalelser om tillidskrisen overfor politi og justitsminister udelukkende skyldtes det, der skete under krig og besættelse. Mine udtalelser var også foranlediget af det, der skete under krig og besættelse, men de er navnlig foranlediget af det, der er kommet frem efter besættelsen om forhold, der ikke har noget med besættelsen og de direktiver, politiet fik eller ikke fik under besættelsen, at gøre. Vi kan jo tage sådan en sag som Leifersagen. Tiden tillader desværre ikke, at den trevles op her, men i virkeligheden burde folketingsret skaffe sig den fornødne tid til at behandle denne sag. Jeg er ikke i stand til fuldt ud at afgøre, hvorfor man i anklagemyndigheden og i politiledelsen havde så travlt med at få Leifer anholdt, arresteret, fængslet, og fængslingen forlænget og forlænget for at få rejst nye anklager mod ham. Men det er ganske tydeligt, at